Ч. 45 Пятниця 27 лютого (11 марта) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До внутрішної ситуациї. — Комунїкат нїмецкої поступової і людової партиї та заява вірноконституцийної більшої посїлости. — Два померші політики. — Дальші події в Хіні).

З Відня доносять до Narod. List-ів, що ґр. Тун виступить з цїлою енерґією против проб обструкциї, виміреної до того, щоби не допустити до угоди з Угорщиною. Ґр. Тун готов взяти ся до средств, котрі що правда,формою ріжнять від т. зв. lex Falkenhayn (звістне внесене ґр. Фалькенгайна за кабінету ґр. Баденїго, поставлене в палаті послів), в дїйстности однакож буде дїлати далеко інтензивнїйше. Після тої самої газети позискане вірноконституцийної шляхти треба уважати за розбите солїдарности нїмецкої. В справі ческій старати ся буде ґр. Тун вишукати якийсь modus vivendi межи обома народами сповняючи однакож приречене дане ґр. Баденїм що-до деяких постулятів ческих. Правительство полишить на разі на боцї справу розширеня автономії країв, буде однакож зважати на то, щоби то, що після теперішної конституциї належить до компетенциї соймів, було дїйстно соймам полишене. Головною задачею кабінету буде скріпити династичну вірніcть, а з цїлою рішучостию виступить правительство против уличної полїтики.

Після Prag. Tagblatt мають партиї опозицийні на разі намір лиш зазначить опозицию, впрочім будуть вижидати дальшого розвою річий; отже не будуть ставити перешкод уконституованю ся палати послів. Наколи би партиї радикальні домагали ся всейчас обструкциї, то позістануть они ізольовані. Партия поступова хоче насамперед вимірковати успособлене виборців, думаючи, що більшість виборців єсть, що правда, за опозициєю, але не за обструкциєю.

Пос. Вольф постановив об'їздити всї краї альпейскі і намавляти виборців до обструкциї. Оногди вечером мав він в Інсбруцї на зборах нїмецких народовців довшу бесїду, в котрій обговорював ситуацию політичну. На тихже зборах ухвалено резолюцию жадаючу поставленя правительства в стан обжалованя.

Нїмецка опозиция видала слїдуючий комунїкат: „Предсїдателї нїмецкої партиї людової і нїмецкої партиї поступової зібрані для обговореня політичного положеня висказують по специяльній нарадї однодушний погляд, що також видані мінїстерством Ґавча розпорядженя язикові для Чехії і Моравии суть для Нїмців не можливі до принятя і що всїма силами треба наставати на то, щоби справа язикова була управильнена законом з застереженєм прав нїмецкого народу. У відносинах дотеперішного правительства, як зі взгляду на єго склад так і на партиї, на котрих оно думає оперти ся, здає ся бути оправданим найповнїйше недовіре і рішучо неприхильне успособлене. На зміну сего становиска не може вплинути та обставина, що член вірноконституцийної більшої посїлости увийшов до мінїстерства. Противно, факту того треба тим більше жалувати, що внаслїдок зміни становиска вірноконституцийної більшої посїлости дотеперішну єдність нїмецких партий зірвано. Обі партиї, людова і поступова, зберуть ся дня 19 с. м., щоби остаточною ухвалою порішити своє становище. На тих зборах предложать предсїдателї проєкти як що-до загального поступованя так і що-до внесень, які треба би поставити вже на першім засїданю Ради державної. Межи тими внесенями будуть передовсїм внесеня, дотикаючі законного управильненя справи язикової як і внесеня в справі обжалованя мінїстрів за події на послїдних засїданях попередної сесиї парляменту. — Предсїдателї нїмецких клюбів: поступового і людового ухвалюють повисшу заяву однодушно“.

На конференциї лїберальної шляхти нїмецкої принято з признанєм до відомости факт, що др. Бернрайтер вступив до мінїстерства і висказано переконанє, що то не вплине на зміну відносин клюбу до инших ґруп парляментарних. Нема й бесїди о тім, щоби вірноконституцийна більша посїлість вступала яко правительственна партия; она задержить собі повну свободу дїланя. Сконстатовано відтак, що др. Бернрайтер вступив до кабінету лиш зі взглядів на критичне положенє і на поважно загрожені інтереси держави. Вступив він на то, щоби вірноконституцийна більша посїлість могла відограти чинну ролю в обоpонї австрийских і специяльно нїмецких інтересів. Наконець постановлено, що на день 20 с. м. будуть скликані збори всїх мужів довіря належачих до партиї.

В Римі погиб в поединку один із сподвижників національної єдности Італиянців, слав-

---

1)

Виклятий.

(З фінського. — Написав Юані Аго.)

Ніж лише був моїм братом,
Сталь моя була підпора;
Але він розприс на двоє
Вдарившись об камінь життя.
Калевала: Руна 33. V. 91—98.

— Дайте-но ви лиш Юннуви спокій — сварить господар, стоячи на другім кінци поля за невижатим ще житом.

— Ба, коби він держав ся здалека від нас — бурмотять инші і жнуть дальше з усїх сил.

Але небавом розпочинає ся знов посьміхкованє і дразненє ще з більшою силою як передтим.

Всї робітники на тім фільварку змовили ся против одного одинокого. То великий, неповоротний, сьнїдий на лици наймит, що нї разу не розправляючи хребта, жне далеко попереду всїх як вітер, очевидячки з тим наміром, щоби не чути всїх їх насьмішок. Але они хотять єго до крайности роз'ярити. Они хотять єго довести до того, щоби він, аби втихомирити свій гнів, кинув в них, як звичайно, коли був роздратований, який великий, тяжкий предмет. В той спосіб на пр. доводили єго до того, що він або кидав за ними ножем, або виривав з землї велике камінє. — По такім роздразненю він найчастїйше відходить геть і не говорить від тої хвилї цїлий день з віким нї слова. Але коли він не може нїчого вхопити в руки і держати їх від себе здалека, тодї уважають єго простим дурнем і підмавляють на него малих хлопців, аби они єго висьмівали.

Господар то єго одинокий оборонець, бо Юнну знаменитий робітник, на него можна у всїм спустити ся, він ходить дуже добре коло коний а нераз кормить худобу, аби помогти наймичкам.

Тепер в часї полудневого відпочинку в поли розпочали ся знов жарти. Юнну, занятий своїм полуденком, сидить і їсть, а капелюх, люльку і капшук положив з боку на купу трави — в иншім часї він нїколи з ними не розлучає ся. Коли попоїв і оглянув ся за своїми річами, побачив, що капелюх сидить на якімсь пни за ним, а люлька віткнена під капелюхом в тім самім пни в розколину, що виглядало так немов би пень курив. То визвало загальний сьміх і навіть господар не може здержати ся від легкого, веселого сьміху.

Не кажучи й слова, бере Юнну свій капелюх і свою люльку та питає за капшуком, що також десь задів ся.

— Чого нас питаєш, питай пня! — відповідають єму і всї ще дужше сьміють ся.

Однако насьмішки аж тодї розпочинають ся на добре, коли Тафво, другий наймит, сїпає за капшук, що пришпилений голкою до Юннувого пояса в той спосіб, що звисає на сам зад. Він не може довше здержати ся, замахує ся з цїлої сили назад себе на Тафва, але що Тафво відскакує на бік, то Юнну оббиває собі аж до крови свої костисті пальцї до соснового пняка. Він кілька разів з лютости сопить і єго нїздря розширюють ся. Але відтак успокоює ся, бере свій серп і іде від робітників, аби осібно жати від них.

— Він так лакомо їсть, що можна би єму обдерти волосє з голови, а він би того не чув — крикнув один з робітників за єго плечем.

— Еге, єму вже раз мали обголити то волосє — відповів Тафво.

— Так, а то коли? — спитав котрийсь другий.

— А тодї, як він на скарбовий кошт сидів в мурованій палатї в Куотіо.

— Мовчіть же раз! — крикнув господар і нагнав робітників знов до роботи.

Але там вели дальше ту саму розмову.

— Якеж то він таке добре дїло зробив, що дістав ся аж на державне удержанє?

— Украв цебер на молоко... Витягнув єго з комори у одного господаря, заніс до лїса і дав иншим злодіям.

— Хтож то тобі сказав?

— Він сам о тім оповідав.

— Мовчи, ти довгоногий павуку! — крикнув нагле Юнну всїм на диво.

— Ти сам мовчи — вовку.

Юнну мав довгий хребет і короткі ноги, і тому все єго так прозивали.

— Ой так, на єго хребтї змістить ся тілько кнутів, що у вязници не знали як собі дати раду з битєм. „Маємо на ново зачинати?“ спитав поліциянт війта і тодї одержав Юнну дві порциї кнутів в додатку, крім арешту.... але не видав з себе нїякого голосу.

— Хто знає, чи він так мовчав би, як би єго хто кропнув козацким нагаєм.

— Ну, здаєть ся, що колиб єго вітцю

ний поет і писатель, знаменитий бесідник і парляментарист та проводир радикальної партиї, Феліче Кавалльоті, в 56 роції житя. Він був непримиримим ворогом Кріспіого, і належав до тих не многих, що свого впливового становища не використовували на то, щоби набивати свої власні кишені. Він поединкував ся з послом Маколя, редактором ґазети: „Venezia“, котрий визвав его за то, що він висьміяв якусь телеґраму в тій ґазеті. — В Парижи знов помер один із найздібнійших сербских політиків, Милютин Ґарашанін, колись проводир сербскої партиї поступової, т. з. „напредняків“, пізнійше великий противник короля Миланя. Ґарашанін був в послідних часах сербским послом в Парижи.

Росия і Німеччина забрали ся таки на добре до Хіни — делікатно, але друть поволеньки паси з неї. Єсть вже річ певна, що Росия винаймила від Хіни Порт Артур і недалекий від него другий порт Таліенван на 99 літ та хоче конче повести туди зелізницю. З Пекіну доносять, що Росия рішила ся вже будувати зелізницю через столицю Манджуриї, Мухден, до Порт Артура, без взгляду на то, чи хіньске правительство на то згодить ся, чи ні. Рівночасно доносять з Пекіну, що хіньский цісар підписав вже угоду з Німеччиною, на основі котрої, хіньске правительство дає Німеччині концесию будувати три зелізниці в провінциї Шантунґ. Крім того дістала ще Німеччина концесию експльоатувати копальні в сій провінциї.

Новинки.

Львів дня 10-го марта 1898.

— **Є. Вел. Цісар** уділив ґреко-кат. комітетови парохіяльному в Шишківцях, в повіті борщівскім, на докінчене будови філіяльної церкви 100 зр. запомоги.

— **Перенесеня.** Дирекция почт і телеграфів перенесла почтових контрольорів Володим. Яворского зі Львова до Ярослава, а Брон. Славиньского з Перемишля і Володисл. Ольшевского з Дрогобича до Львова.

— **Іспити зрілости**. Екстерністи або екстерністки, що хотять здавати іспит зрілости в ц. к. учительскій семинарії в Ряшеві, мають свої поданя з долученем метрики, послідного сьвідоцтва шкільного, сьвідоцтва моральности, сьвідоцтва здоровля і щіпленої віспи — внести до дирекциї тої-ж семинарії найдальше до дня 31-го марта 1898 р.

— **Кваліфікацийні іспити**. Від дня 15 лютого до 5 марта с. р. відбували ся перед львівскою комісиею іспитовою для учителів народних шкіл публичні кваліфікацийні іспити. До іспиту на учителів народних шкіл приступило 26 кандидатів і 49 кандидаток і всї одержали учительский патент — між ними 17 кандидаток з відзначенем. — Право ученя німецкого язика одержало лиш 6 кандидатів і 14 кандидаток. — Іспит з релігії, даючий право заступати за згодою консисториї катихитів, зложило 21 кандидатів і 44 кандидаток. — З ґімнастики зложило іспит 12 кандидатів і 13 кандидаток, а зі співу 19 і 15. — Доповняючий іспит з язика німецкого зложило 11 кандидатів, 6 кандидаток. — До кваліфікацийного іспиту на учителів виділових шкіл приступило з І-ої ґрупи (язиково-історичної) 15 кандидатів і 23 кандидаток — з того репробовано одного кандидата, а двох в часї іспиту відступило. З ґрупи II. (математично-природничої) складало іспит двох кандидатів і 9 кандидаток; з ґрупи III. (математично-рисункової) двох кандидатів і 9 кандидаток, з котрих одна в часї іспиту відступила. — Вислід іспиту взагалї успішний. Комісия ствердила з вдоволенем, що тепер приступає до іспиту о много менше недостаточно приготовлених осіб, як давнійше.

— **Урочистий вечер** відбуде ся в понеділок дня 14-го н. ст. марта с. р. в театрі ім. Монюшка в Станиславові в честь памяти незабутого Кобзаря Т а р а с а Ш е в ч е н к а, заходом товариств: „Рускої Бесїди“, „Філії Просьвіти“, Бояна“ і при ласкавій участи п. Ольги Проскурнїцкої і п. Адама Людвіґа. Програма: 1. Вступне слово, виголосить проф. В. І. Масляк. 2. Кумановского: „Ой вербо, вербо“ — хор мішаний. — 3. Декламация: *** — 4. Н. Вахнянина: „Молоді спи“ — хор мужеский. — 5. Ц. М. Вебера: Увертура ч. 2. — квартет на фортепян, скрипку, віольончелю і флет. — 6. М. Конка: „До Руси“ — хор мужеский з барітоновим сольо-співом. — 7. Н. Лисенка: Сольо-дует Оксани і Вакули з „Різдвяної почи“, акт I. ява III. — 8. Прольоґ до „Інваліда“ — музика В. Матюка, слова І. Мидловского — мішаний хор з сопрановими і барітоновими солями. — Закінчить: 9. Народний имн: „Ще не вмерла Україна“ — Слова Чубіньского, музика Вербіцкого. — За комітет: *Теодор Стахевич, Др. Михайло Коцюба, В. І. Масляк. Мариян Якимовский, Ромуальд Зарицкий.* — Ціни місць: Льожа ч. I. і X. по 5 зр., другі льожі по 4 зр. Фотель 1 зр. Крісло бальконове 1 зр. Крісло перворядне 80 кр., другорядне 60 кр. Партер 30 кр., для учеників і ґарнїзону 15 кр. Галерия 10 кр. — Білетів дістати можна в торговли Вп. п. Стахевича, а в день вечера вже о годині 6-ій в касї театральній. — Початок вечера точно і безусловно о год. $^{1}/_{2}8$. — По концерті комерс в реставрациї театральній.

— **Льокаль каси позичкової „Поміч“** в Теребовли перенесено з днем 9 н. ст. марта з дому п. Лещишака до камениці о. Залуцкого, де міститьcя в убікациях „Рускої Бібліотеки“, на І поверсї. *Іван Воляньский*, директор управляючий.

— **Пригоди на провінциї.** На зелізничій стациї в Потуторах, в бережаньскім повіті, дня 4-го лютого с. р. о 7-ій годині вечером в часї пересуваня ваґонів товарового поїзду дістав ся під колеса помічничий кондуктор Петро Рогатиньский і погиб на місци. З переведеного доходженя показало ся, що Рогатиньский посовгнув ся, коли хотів вскочити до ваґона, що був вже в руху. — В Кошляках, збаражского повіта, найшов Маєр Шенберґ дня 4-го лютого рано в своїй стодолї повішеного сусїда Івана Загрійчука. Як показало слідство, вже самоубийник попередного дня перед полуднем в шинку Маєра Шенберґа, випив за 2 кр. горівки, взяв за 8 кр. того напитку до фляшчини і вийшов імовірно просто до стодоли, де випив решту горівки і відобрав собі житє. Причиною самоубийства була імовірно грижа, що суд присудив Загрійчука на заплачене 25 зр. замужній дочці. Загрійчук мав 56 літ, був жонатий і отець 4-ох дїтий. Дня 7-го лютого о годині 1-ій по півночи переїхав на кільометрі 47·1 між стациями Долиною а Креховом особовий поїзд Семка Гринишина з Ракова. Рани, які найдено на трупі, викликують підозрінє, що Гринишина хтось збив, а відтак підкинув на шини. З тої причини заряджено судове слїдство. — Дня 5-го лютого с. р. около 9-ої години рано найшов зелїзничий будник на шляху Тухів-Плїсна між будками ч. 12 а 13 трупа жидівки Тоні Зільберман з розбитою головою, звістну в околици божевільну. Слїдства переведені судом і жандармериею виказали, що божевільна мусїла імовірно сама посягнути на своє житє, бо від довшого часу вже говорила, що му-

---

було прийшло на гадку поласкотати его таким нагаєм, то він був би хорошо заспівав.

Юнну був дитиною любови і то дало причину до злосливих поговірок, що его вітцем був російский козак, що давнійше жив в селї.

— Та дайтеж вже раз спокій! — крикнув строго господар.

— Ісусе Христе! — скрикнули в тій хвили жінки в страшній тревозї, між тим як мужчини в один голос закляли.

Юнну бо вихопив з землї великаньский камінь, підніс его високо в гору, як би то була кора з дерева і кинув его зі страшним проклоном і скривленим від гніву лицем між женців.

Другі вспіли утечи перед ударом, але Тафво, котрого камінь зашиб трохи по позї, упав коло него на колїна.

— Він убє мене, убє мене — верещав.

— Не бій ся — будь лиш чемнійший, він цїлком не ушкодив ноги — потїшав господар, що разом з иншими оглянув ногу Тафва.

— Худоба. Звяжіть его, держіть, заки утїкне.

Мужчини побігли впоперек жита просто до Юнна і всї разом его вхопили, але одним рухом постряcав він їх з себе на землю.

— Тепер вже дайте Юннуви спокій і не толочте менї збіжа. Проч, кождий до своєї роботи.

— То господар боронить ще того дикуна, що навіть не бачить чим кидає? Він певне не винен, що не трафив мене в голову.

— То завдячував би ти сам собі. Чи я тебе не остерігав?!

— Ще він менї за біль заплатить, а хоч би я мав іти аж до суду — пробурмотїв Тафво і поштигулькав до свого серпа.

— Про мене, правуйте ся о то, кілько хочете, але й жарти мають свою границю — відповів відходячи господар.

Однако він не міг перемогти свого страху, коли добре приглянув ся каменеви, що упадаючи зарив ся до половини в землю а був такий тяжкий, що він его ледве міг порушити. Велике щастє від Бога, що камінь не поцїлив лїпше.

В Юннувих очах цїлий сьвіт немов почервонїв і пожовк; лїси і поля крутились довкола него. Але напружене сил відбило ся на нїм, він так ослаб, що ледве зміг вдержати ся на ногах. Присїв на землю немов запоморочений, відтак встав і пішов просто себе в лїс; ішов не знаючи куди іде і чому. Аж далеко від женців, коли наткнув ся на пліт і став через него перелазити, прояснилось ему, що о малий волос був би убив чоловіка і що по правдї, кидаючи камінь, мав він такий намір.

* *
*

Женцї повернули з поля домів, викупали ся, повечеряли і розійшли ся по шопах спати. Лише господар ще не спав і як раз ставляв чоботи на лавку коло печи, аби висхли, коли до комнати увійшов Юнну і сїв на лавку під стїною, не промовивши нї слова.

— Хочеш може що їсти? — спитав господар, але Юнну не хотїв.

— Я хотїв з вами дещо поговорити — вицїдив вкінци Юнну, коли побачив, що господар засуває двері.

— Що-ж ти там, Юнну, такого важного маєш?

— Відпустїть мене з вашої служби!

— Щож то має значити, Юнну? Тепер серед жнив? І чому?

— Не добре буде зі мною в тім домі.

— Що ти журиш ся такими дурними сплетнями. Атжеж перше полагоджували ми нераз такі спори.

— Ну, вам то може байдуже, але я не маю спокою — і можу легко наробити якого нещастя.

— Ти би старав ся трохи вгамувати твою злість: то просто страшно воювати таким оружием.

— Не можу здержати ся, коли они мене заєдво висьмівають а гнїв і злість ударять менї в голову.

Господар постояв трохи задуманий, відтак сїв на лавку коло стола.

— Коли ти і Тафво не можете разом жити, то я радше его відправлю.

— Я не видержав би косих поглядів і насьмішок инших. Онижь всї ненавидять мене, як і всї — всї инші порядні люди.

— До чого таке балаканє? Тиж не гірший як другі.

— Ви й самі чули, що они говорили.

— Ех, чисті видумки!

— А однако то правда, що они казали.

— Чейже ти не сидїв в арештї за крадїж?

— Ой так, сидїв. Я того впрочім нікому не оповідав крім одному Тафвови минувшої зими на оборозї, коли він удавав, що єсть моїм приятелем; але тепер оповім вам, бо ви все таки прихильні для мене.

— Оповіджь, коли хочеш.

— Оповім — відповів Юнну уриваним голосом, задихуючись, немов би хотїв проковтнути свої сльози. — То було так, що злодії зловили мене, жебрацкого хлопця і всунули мене віконцем до комори, бо самі не могли тамтуди влїзти; відтак приневолили мене вкрасти масницю, три хлїби і фаску масла. Але я знав їх і виявив. Гіршого нїчого я не зробив.... я все жив з мого власного, але всї і тут і дома переслїдують мене. — Собака собакою, они всї однакі на цїлім сьвітї.

— Тількож ти нікуди не втечеш перед тим сьвітом.

сить вскорі умерти, бо житє її навкучило ся. Минувшого року та сама жидівка в нападі божевільства утопила свою малу дочку в ріці Дунайци. — На полях громади Рудника, в ниськім повіті, найдено дня 5-го лютого трупа селянина, що міг мати около 36 літ, середного росту. Імовірно походив покійник з ланьцутского повіта, звідки єго вода принесла. Заряджено справджене тотожности особи і судове слїдство для розʼясненя справи.

— **Огні.** Дня 24-го лютого около 2-ої години пополудни вибухнув огонь в Крупску повіта жидачівского в хатї Анни Савки і знищив 17 домів разом з будинками господарскими. Неубезпечена шкода виносить 10.000 зр. Займило ся наслїдком неосторожного обходженя ся з огнем, — Дня 26-го лютого о годинї пів до девятої вечером вибухнув огонь в хатї, де містила ся служба двірска в Острові, повіта тернопільского, а в огни згоріла Михайлина Спіґ з 4-лїтною донькою; крім того 4 людий сильно попекло ся. — Дня 3-го с. м. по полудни вибухнув огонь на обшарі двірскім в Тушкові, повіта сокальского, і згоріли 2 стодоли зі збіжем і пашею та знаряди рільничі. Загальна шкода обезпечена на 4.000 зр., доходить до 10.000 зр. Займило ся від льокомобілї підчас молоченя збіжа на гумнї. — Дня 11-го лютого згоріла в Замку повіта равского, горальня, належача до Є. Ексц. гр. Вільгельма Сїміньского. Стайнї і маґазини позістали ненарушені. Шкода доходить до 30.000 зр. — В ночи дня 27-го лютого згоріли на фільварку Осиків коло Кружлеви нижної повіта грибівского будинки господарскі і мешкальні. Згинуло при тім 24 штук ялівника, а шкода виносить около 25.000 зр. Погорілець Йосиф Штайнгоф був убезпечений в Краківскім Товаристві. Займило ся в стодолї і єсть підозріне, що огонь був підложений.

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** було сего року до кінця лютого 4.358 важних поліс на 3,136.848 зр. обезпеченої вартости з премією 23.126 зр. 32 кр.

Шкід було в тім самім часї 54 случаїв, з котрих виплачено 39 відшкодовань до кінця лютого і 8 відшкодовань в перших днях марта с. р. а 7 відшкодовань (в сумі загальній 1071 зр. 14 кр.) на разї з причин правних до укінченя доходжень судових здержано. Сума всїх тих шкід виносить разом з коштами лїквідациї 12.642 зр. 16 кр. з того відтрутивши часть реасекуровану, остало ся на власний рахунок Товариства 7.454 зр. 08 кр. — Фонд резервовий з днем 28 лютого с. р. виносить 75.333 зр. 90 кр.; резерва премій з року попередного 52.269 зр. 40 кр.; оба фонди уміщені в цінних паперах.

— **Рахунок взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові,** стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць лютий 1898.

I. Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Уділи членів		38.344 75
2. Фонд резервовий . . .		2.054 94
3. Вкладки:		
а) стан на поч. р.	279.756· 5	
б) вложено в сїчни і лютім .	36.273·33	
в) винято в сїчни і лютім . . .	14.367·17	
позістає з кінцем лютого .		301.662 21
4. Кошти спору . . .		16 90
5. Сальдо прц. (побраних) . .		6.027 04
6. Специяльна резерва . .		229 59
7. Зиск з року попередного .		4.649 78
Сума .		352.985 21

II. Стан чинний:

		Кор. сот.
1. Цінні папери фонду резерв. .		1.992 —
2. Позички уділені:		
а) стан на поч. р.	283.919·26	
б) уділено в сїчни і лютім . . .	19.480·—	
в) сплачено в сїчни і лютім .	8.140·27	
Стан з кінцем лютого .		295.258 99
3. Готівка в касї з днем . .		2.722 67
4. Льокациї:		
а) в щадници почтов. (оборот чековий) . . .		4.831 88
б) в инших інстит. кредит. .		46.600 82
в) цінні папери . .		800 —
5. Сальдо коштів адміністрациї .		778 85
Сума .		352.985 21

Членів прибуло 37, убуло 0, отже разом з кінцем лютого 1898 членів було 978 з деклярованими уділами 1019 в сумі 50.950 кор.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 10 марта. Стан недуги Архікняг.-вдовиці Стефанії дійшовши до кризи єсть вже зовсїм нормальний і поліпшенє так поступає, що вчера вечером не видано вже білетину.

Відень 10 марта. Є. Вел. Цїсар зложив вчера візиту князеви і княгинї болгарскій в палатї Кобурґів.

Відень 10 марта. Є. Вел. Цїсар принимав вчера на пращальній авдиєнциї бувших мінїстрів Ґавча, Бема, Лятура, Кербера і Лєбля.

Відень 10 марта. Ректорат віденьского унїверситету заказав всїлякі збори студентів на унїверситетї а торжественні виступленя можуть відбувати ся лиш за попереднім призволенєм ректора.

Софія 10 марта. Півурядова ґазета „Мир“ підносить вагу принятя болгарского князя австрийским цїсарем і каже, що то принятє буде мати добрий вплив на істнуючі дружні відносини обох держав. Цїлий край витає симпатично крок князя і прихильне принятє австрийского цїсаря.

Бомбай 10 марта. Вчера підчас урядованя комісиї для пошести настали такі розрухи, що аж войско і полїция мусїли робити порядок. Кілька осіб убито а богато ранено. Розрухи притихли, але положенє єсть дуже грізне. Місто знаходить ся тепер в руках войска. Убито двох анґлїйских вояків. Товпа хотїла підпалити шпиталї, але єї відогнано. Страти ворохобників не звістні ще докладно.

Вашінґтон 10 марта. Президент Мек Кінлї підписав проєкт закона о призволеню 50 мілїонів долярів для оборони краю. Закон став для того вже правосильним.

— **Книгарня наукового тов. ім. Шевченка** у Львові, улиця Академічна ч. 8. продає слїдуючі книжки: Вас. Чайченко. Під хмарним небом, поезиї часть I, 1 зр., Книга казок, поезиї часть II, 60 кр., Твори прозаїчні ч. I. 80 кр., ч. II. 80 кр., ч. III. 80 кр. — Записки Товариства імени Шевченка ч. I, II, III, IV. по 1 зр.— Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4·50 зр., з пересилкою 5 зр. — Павло Граб. Збірник поезий ч. I. 20 кр., З чужого поля. Переклади 20 кр. — Іван Сурик. Твори, з московского 10 кр. — Олекс. Колесса. Шевченко і Міцкевич 1 зр. — Ґерінґ-Герасимович. Що то є ґосподарність 30 кр. — Шевченко з бандурою над Днїпром 25 кр. — Осип Маковей: Поезиї ч. I. 20 кр. — Михайло Старицкий. В темраві, драма 20 кр. — Юлїй Верне. Подорож довкола землї 50 кр. — Молитвенник народний (фонетичний) 15 кр. — Марко Кропивницкий. Титарівна, драма 20 кр. — Василь Щурат. Замітки до Черця Шевченка 10 кр., — Чернера республика на Афонї 10 кр., Пісня про Ролянда 50 кр. — Школиченко, Між народ, повість, 20 кр. — Митро Олелькович. Писаня україньскі 10 кр. — Василь Кулик, Писання 10 кр.

— Але я міг би хоч трохи зійти єму з дороги, коли схочете менї допомогти. Не жадаю нїякої платнї, коли-б ви менї виділили лиш кусник землї з вашого горішного ґрунту.

— Кусник ґрунту? А де?

— Я хотів би в лїсах Контіо.

Коли господар не відповідав, говорив Юнну дальше:

— Я вже й вибрав собі одно місце — на березї озера Мусті, а ви можете собі установити чинш, який схочете.

Властиво не міг господар нїчого против того мати, аби позволити робітникови замешкати на своїм ґрунтї. А навіть як собі роздумав, то єму дуже добре лучало ся, осадити рільника як раз там в лїсї Контіо на березї озера Мусті. Він вправдї не був того цїлком певний, але імовірне оно було, що.... він же читав о тім в часописях. А коли Юнну хоче конче там осїсти, то.... ну, чому нї.

— На чинш ми певне згодимо ся — відповів. — А вкінци я подумаю над тою справою.

— Я би найрадше вже завтра рано перенїс ся до лїса — а як би то не могло бути инакше, то я поставлю за себе наймита.

Господар знов над чимсь подумав, а відтак встаючи сказав: — Га, що-ж робити з тобою, треба пристати, коли инакше не йде. А про услівя то поговоримо близше колись иншим разом. — І з тими словами вийшов.

Юнну лишив ся в напів темній комнатї.

Довго вже та гадка гнїздила ся в єго голові. Чим ставав старшим, тим тяжше приходилось єму зносити наруги і безсердечність людий і тим більше болїло єго, коли бачив, що они всї немов змовили ся против него. Він почав недовіряти всьому, що в людях бачив, як словам так і дїлам. Він мав чувство, немов би на него показували всї пальцями, де би він не був, чи дома, чи в селї. Старав ся приєднати людий вічливостию, добрими словами і помочию, де лише міг. Але они всї уважали єго за дурня, так як тепер Тафво, він, котрому Юнну оповів по щирости історию цїлого свого житя. Коли мужчини викурили тютюн, що він приніс з місточка, а жінки зʼїли тїста, які купив і випили каву, що він зварив — тодї були знов готові сьміяти ся з єго вигляду і неповоротности та кепкувати собі з єго дурноти. І всьо то лише тому, аби єго довести до скаженої лютости, аби єго побудити до дїла, котре мусїло би єго завести в кайдани і тюрму. Они всї чатували на то, щоби витягнути свої кігтї по єго ощаджені гроші, які — як они знали — заробив собі при сплавлюваню дерева.

Всї пробовали підійти єго, всї переслїдували єго, а найбільше ті, що були розумні і богаті.

„Як скажеш правду, то лекше вийдеш“ — сказав єму тодї війт перед судом. Але той чоловік збрехав. Коли він сказав правду, засудили єго в сей час на батоги, а він так мало був винен. Коли би єго руки не були тодї так кріпко звязані, то він був би того чоловіка задушив.

Але пастор потїшив єго тодї. Він сказав і впевнював єго, що кождий, хто свою кару честно відтерпів, так само добрий як всї инші і они не мають права насьмівати ся і докоряти єму — він може бути хрестним вітцем і сьвідком в судї. Але й пастор неправду сказав. — Доперва тодї, коли єго випустили з арешту, почали люди на правду затроювати єму житє. Оно може й правда була, що пастор казав, що хоч він не добрий для людий, то все таки може бути добрий для Бога — але він того всього не розумів і не міг того зміркувати; як лиш почав о тім думати, закрутилось єму в голові і він так дурнів, що не міг нїчого порозуміти.

(Дальше буде).

Надіслане.

Всїлякі купони

і вильосовані вартістні папери

виплачує

без потрученя провізиї і коштів

Контора виміни

ц. к. упр. галиц. акц. Банку гіпотечного

Контора виміни і відділ депозитовий перенесений до льокалю партерового в будинку банковім. 5

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

Поручає ся 4

торговлю вин **ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА** у Львові.

До Народної Часописи

всїлякі

ОГОЛОШЕНЯ

принимає виключно

АҐЕНЦИЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.